

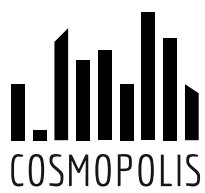
GEORGINA GUTHRIE

Láska podle Shakespearova

DANIEL & AUBREY

I.

I v 21. století může na univerzitě vzkvétat
zakázaná láska jako ze Shakespearova dramatu.

GEORGINA GUTHRIE

Láska podle Shakespearova

DANIEL & AUBREY

I.

I v 21. století může na univerzitě vzkvétat
zakázaná láska jako ze Shakespearova dramatu.

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Georgina Guthrie

THE WEIGHT OF WORDS

Copyright © 2013 by Georgina Guthrie

© Grada Publishing, a. s., 2016

All rights reserved. Authorized translation from the English language edition published by Omnific Publishing, LLC.

Z anglického originálu *The Weight of Words*, vydaného nakladatelstvím Omnific Publishing, LLC. v roce 2013, přeložila Kristýna Vítková

Redakce Dana Řezníčková

Korektura Barbora Srncová

Obálka Tomáš Vondráček

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. v Praze roku 2016 pod značkou Cosmopolis jako svou 6175. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-9130-7 (ePub)

ISBN 978-80-271-9129-1 (pdf)

ISBN 978-80-247-5852-7 (print)

Georgina Guthrie

Láska podle Shakespeara

Venuše a Adonis

cca 1555–1560, olejomalba

Tizian (Tiziano Vecellio) (Itálie, cca 1487–1576)

Muzeum J. Paula Gettyho, Los Angeles

Ambrey

1. KAPITOLA

Syn moudrého muže

*Že cíl všech cest je milování,
ví každý moudrý mládenec.*

– VEČER TŘÍKRÁLOVÝ, JEDNÁNÍ DRUHÉ, SCÉNA TŘETÍ –

*N*ěkteří lidé se vyžívají v konfliktech, ale já taková nejsem. Roky poslouchání, jak se rodiče hádají v ložnici, mě naučily utéct při prvním náznaku verbálního konfliktu. Takže když se jednoho rána ozval zpoza dveří kanceláře vzrušený hovor, trhla jsem sebou. Nebyla jsem zvyklá, že by děkan Victoria College křičel. Distancovala jsem se od té hádky tím, že jsem přešla na druhou stranu místnosti a začala otrhávat suché listy z kytky. Byla to marná snaha. Hlasy začaly být o to silnější.

„To si ze mě děláš srandu, tati!“ zaslechla jsem zevnitř. „Opravdu to musíme znovu řešit? Už toho bylo dost!“

Tati?

Ztuhla jsem a rozdrtila suchý list v dlani. Děkan Grant se hádal se svým synem? Zvažovala jsem, že uteču na záchod. Jenže než jsem se vůbec rozhoupala k pohybu, uslyšela jsem děkana, jak nařizuje synovi, aby přestal rvát. Oba muži ztlumili hlasy tak, že už bylo slyšet jenom nezřetelné mumlání.

Po špičkách jsem se vrátila ke stolu připravená zmizet, kdyby se věci znovu vyhrotily, ale k žádné další hádce už nedošlo. O pár minut později se rozlétly dveře děkanovy kanceláře a ven vyšel jeho syn. S odvrácenou tváří prošel kolem mého stolu. Předstírala jsem, že mám spoustu práce, a přesunula pár papírů z místa na místo. Nemohla jsem si ovšem pomoci, abych si ho cestou ven nepohlédla.

Nikdy jsem jeho syna neviděla – nebo kteréhokoli člena děkanovy rodiny, když už na to přijde –, ale z toho mála, kterého jsem si stihla všimnout, bylo jasné, že vzhled tohoto mladého muže naprosto neodpovídá jeho neustále dobře oblečenému a pečlivě upravenému otci.

„Jako oheň a voda,“ řekla by moje máma. *Recept na katastrofu.*

Jak se děkanův syn řítí z místnosti, jeho kožená brašna na notebook narazila do zárubně dveří. Z přední kapsy málem vypadlo několik papírů a on zamumlal: „To je kurva výborný.“ Nacpal je zpátky a kopnutím za sebou zavřel.

Zrudla jsem, ne proto, že by mě pohoršoval jeho slovník – k tomu jsem měla daleko –, ale protože jsem si byla celkem jistá, že děkan Grant, ten za všech okolností dokonalý gentleman, je přímo za mnou. A opravdu, když jsem se otočila, stál ve dveřích své kanceláře a mračil se za svým synem.

„Odpusťte, Aubrey. Jsem si jistý, že to pro vás nebylo zrovna příjemné,“ pronesl. „To byl můj syn, Daniel. Nemá teď moc dobré období, což ale není omluva pro takové hrubé chování. Omlouvám se za něj.“ Podal mi několik tlustých hnědých složek. „Můžete je, prosím, založit?“ dodal, než se vrátil do kanceláře a zavřel za sebou dveře.

Nebyla jsem si jistá, jestli jsem se cítila trapněji kvůli sobě nebo kvůli němu. Za těch pět měsíců, kdy na částečný úvazek pracuji v jeho kanceláři, jsem ani jednou nezažila, že by děkan ztratil nervy nebo nějak přehnaně zareagoval. Ačkoliv jeho pozice přímo vyžaduje, že se musí potýkat se všemi studentskými prohřešky, které si jen umíte představit. Ale jsou to právě lidé, které milujeme ze všeho nejvíc, co nám dokážou pěkně zahrát na nervy. A to, že jsem slyšela, jak se v přítomnosti svého syna neudržel, nijak nesnížilo můj respekt k jeho osobě. Jednoduše mi ukázal svou osobnějším stránku, se kterou jsem předtím ještě neměla tu čest.

Podívala jsem se na hodinky. Jedenáct dvacet. Z dnešní pracovní doby mi zbývá deset minut. Obešla jsem stůl, založila desky a srovnala nějaké papíry a dokumenty. Pak jsem zaklepala na děkanovy dveře.

„Vstupte,“ zavolal.

Strčila jsem hlavu do kanceláře. „Jsem na odchodu, pane. Nechala jsem Gisela na odpoledne nějaké poznámky, takže bude vědět, co jsem nestihla dokončit. Doufám, že budete mít lepší den.“

„Děkuji, Aubrey. Také doufám. Uvidíme se ve středu ráno. A nepřehánějte to se studiem.“ Pohrozil mi prstem a usmíval se, když jsem odcházela. Oba jsme věděli, že nehodlám polevit jen proto, že konec už je na dosah. Toužila jsem získat co nejlepší studentský prů-

měř *a* své místo na děkanově seznamu studentů s vyznamenáním, což by byla obrovská pocta. Pro mě by znamenala ještě mnohem víc, protože jsem muže, který ji uděloval, velmi obdivovala.

S věcmi v rukou jsem za sebou zamkla a odešla na oběd. Venku mě cestou přes zasněžené nádvoří směrem k Jackman Hall bičoval ostrý studený vítr. V našem bytě panovalo naprosté ticho, po mých spolubydlících nebylo ani památky. Uprostřed chodby jsem zakopla o kabát a boty, které tu včera večer nechal válet Matt. Dveře do jeho pokoje byly zavřené. Snažila jsem se nedělat rámus. Tušila jsem, že bude uvnitř vyspávat pořádnou kocovinu. Joanna měla naproti tomu dokořán, ale tu jsem se nenamáhala ani hledat. Celé ráno měla přednášky.

U sebe v pokoji jsem se převlékla z lepších pracovních věcí do džínů a trička s dlouhým rukávem a podívala se do zrcadla. Začaly únorové mrazivé plískanice a spolu s nimi se dostavila i ta nezdravě bledá kůže, která zoufale žadonila po slunečních paprscích. Některé dívky si s touhle bledostí, příznačnou pro kanadskou zimu poradily, a nechaly místo toho vyniknout svoje oči, což se o mně ale říct nedalo.

Zašklebila jsem se na svůj odraz a natáhla se pro gumičku. Když jsem si stahovala vlasy do culíku, všimla jsem si, že i jejich hřejivě zlatá barva už teď nepřipomíná med, ale spíš vybledlou melasu. Další oběť letošní dlouhé zimy. Akutně jsem potřebovala nějaký vitamín D. A taky jsem sebou potřebovala zatraceně hodit a přestat bloumat kolem, jestli jsem to chtěla stihnout včas na přednášku, která začínala přesně v poledne na druhé straně univerzitního areálu.

Natáhla jsem si kabát, vyběhla z bytu a spěchala přes celý kampus. Cestou přes Queen's Park mě vítr štípal do tváří a do uší. Proč jsem si nevzala čepici? A kde jsem sakra měla rukavice? Přidala jsem do kroku a upřela oči na protější stranu parku. Když jsem dorazila k univerzitní budově, impozantní gotické stavbě, ve které jsem během uplynulých čtyř let navštívila nesčetně hodin anglické literatury a dalších předmětů, už jsem skoro utíkala. Vtrhla jsem dovnitř, kde mě k mojí úlevě přivítal závan teplého vzduchu. Vyšla jsem do druhého patra, plná očekávání z nového kurzu. Tenhle měl být úplně jiný než ty předchozí. Právě jsem začínala svůj poslední semestr studia na torontské univerzitě. Čekala mě druhá půlka čtyř plnohodnotných kurzů, které jsem navštěvovala už na podzim, a teď se k tomu přidá ještě jeden zkrácený jednosemestrální kurz v jarním semestru – Shakespearovská studia, tedy tři měsíce s mým oblíbeným autorem. Říct, že jsem nadšená, bylo slabé slovo.

Posluchárna už byla nacpaná k prasknutí, ale podařilo se mi najít volné místo na kraji poblíž topení. Sundala jsem si kabát a udělala si pohodlí. Vzduch proudící z ventilátoru lehce páchl po zpotených ponožkách. Nakrčila jsem nos, ale zůstala jsem sedět. Rozhodla jsem se to překousnout, protože mi byla až příliš velká zima na to, abych se stěhovala jinam.

Zmatek v přední části místnosti oznamoval příchod profesora Browna. Natáhla jsem krk přes ostatní před sebou a sledovala, jak došel na stupínek a usmál se na všechny přítomné studenty. Už jsem v minulosti absolvovala dva jeho kurzy a vždycky jsme spolu výborně vycházeli – což byl rozhodně bonus. Jeho úsměv mi pokaždé při-

pomněl dědečka – kombinaci drzosti a nezpochybnitelné moudrosti. Nedokázala jsem si představit lepší způsob, jak zakončit své studium, vzhledem k tomu, že jsem měla těsně před promocí.

„Dobré poledne, dámy a pánové,“ pozdravil, přešel k dubovým dveřím a podíval se na hodinky. „Nebo bych měl snad říct *dobré odpoledne*? Soudím, že jste tu všichni proto, že pociťujete nezměrnou lásku k bardovi a jeho slovům, a pokud to tak není, bude lepší, když rychle odejdete. Teď zavřu na půl minuty oči, tak neváhejte.“

A předvedl nám, jak okázale zavírá oči. Celá třída se zdvořile zasmála, když vykoukl mezi prsty.

„Žádní přeběhlíci? Výborně!“ Hlasitě zabouchl dveře. „Moje jméno je Martin Brown a budu vaším průvodcem, zatímco vy budete vášnivě zkoumat některé aspekty děl našeho velkého mistra. Společně si přečteme vybrané práce a sonety, ale budete také pracovat na svém vlastním úkolu a studovat všechny stránky jedné z jeho jedinečných prací, která se vás nejvíce dotýká.“

Mnoho z mých čtyřiceti spolužáků se usmívalo a začalo si vzájemně šeptat. Tuto krátkou přestávku narušilo cvaknutí dveří a do učebny vstoupil mladý muž s teď už dobře známými tmavými rozcuchanými vlasy, který zamířil přímo k profesorovi Brownovi.

„Moc se omlouvám, že jdu pozdě, pane,“ zamumlal a protáhl se kolem profesora, aby si odložil brašnu na učitelský stůl v přední části místnosti.

Profesor Brown se znovu s vřelým úsměvem otočil zpět ke třídě a pokynul směrem k nově příchozímu. „Dámy a pánové, rád bych vám představil svého asistenta, Daniela Granta.“

A v tu chvíli se děkanův syn otočil a já mohla poprvé spatřit jeho tvář, zatímco on se rozhlížel po místnosti. Měl ty nejnádhernější modré oči, jaké jsem kdy viděla.

Kdo je Shakespeare?

2. KAPITOLA

Blázen

*Blázen se má za moudrého,
ale moudrý člověk o sobě ví, že je blázen.*

– JAK SE VÁM LÍBÍ, JEDNÁNÍ PÁTÉ, SCÉNA PRVNÍ –

Profesor Brown pokynul Danielovi, aby se posadil ke stolu, a pokračoval ve svém úvodu k tomuto kurzu. Co se mě týkalo, mohl mluvit klidně egyptsky. Ten mladý muž sedící vpředu, který momentálně mlčky odhadoval své nové studenty, mě naprosto rozhodil. Vypadal napjatě, pravděpodobně se pořád ještě nevzpamatoval ze své předchozí hádky s otcem.

Snažila jsem se na něj nezírat, ale nedokázala jsem od něj odtrhnout oči. Můj první dojem z dnešního rána byl zcela přesný. Na rozdíl od otce naprosto pohrdal svým zjevem. Půlku límečku od košile měl otočenou dovnitř a na koleni obrovskou díru. Pokud se snažil o roztěkaný profesorský vzhled, byl na správné cestě. Ale navzdory jeho od-

fláknutému oblečení ty nádherné oči, vystouplé lícni kosti a plné rty zvážily misky vah na tu správnou stranu. Jednoduše řečeno, byl krásný.

Když pohodil hlavou, aby si odhrnul z očí několik překážejících vlasů, zjistila jsem, že napodobuju jeho gesto v pokusu soustředit se na profesora Browna, který teď ukazoval na Daniela a navrhoval, aby pokračoval v úvodu místo něj. Daniel se postavil a vzal si s sebou ke stupínku i svoji brašnu.

„Ano, jak už řekl profesor Brown, v tomto kurzu jsem jeho asistentem. Budu chodit na přednášky společně s vámi a oznámkuji některé z vašich prací,“ vysvětlil. „Každý z vás bude také jednou týdně navštěvovat seminář, pro který jsou vypsané tři různé termíny. Budete rozděleni do tří rovnocenných studijních skupin a část vaší známky se bude odvíjet od toho, jakou snahu do toho semináře vložíte. Zítra ve tři čtvrtě na devět vyvěším na nástěnku před učebnou tyto záznamové listy, kam se můžete zapisovat.“ Mávl rukou ke třem zmuchlaným papírům. Jsou to ty, které si nacisty dneska ráno do tašky? Potlačila jsem úsměv. Opravdu byl jako chodící sexy exemplář zmatku.

„Je to na vás, abyste tu byli zítra ráno včas a vybrali si termín semináře, který vám nejvíce vyhovuje. První začíná ve středu,“ dodal a přelétl očima celou místnost. Když se dostal až ke mně, můj žaludek udělal salto. *Co to sakra je?*

„Nějaké otázky?“ zeptal se. Periferním viděním jsem postřehla nepatrný pohyb. „Ano? Pokračujte, a jméno jako první, prosím,“ řekl Daniel.

„Zdravím. Jsem Cara. Cara Switzerová.“

Potlačila jsem povzdech. Samozřejmě. Když jsem se předklonila, spatřila jsem košíčky velikosti D – její největší přednost –, jak se dožadují pozornosti všech mužů v okolí. Dokonce i několik holek vypadalo poměrně ohromeně. Už jsem s Carou měla v minulosti společných několik kurzů, a když jsem si vybavila její neschopnost dát dohromady souvislou větu, obrnila jsem se trpělivostí.

„Napadlo mě,“ začala a na konci změnila tón, takže to znělo spíš jako otázka. „Pokud bychom potřebovali nějakou *další* pomoc, můžeme přijít k vám do kanceláře a podívat se na to?“

Její stupidní otázka spolu s tím dvojsmyslným tónem vyvolala v místnosti pár tlumených uchechtnutí. Podívala jsem se na Daniela a byla zvědavá na jeho reakci. Svaly na čelisti mu zacukaly, než se obrátil k profesorovi Brownovi, který k němu sotva mávl rukou, jako by říkal: „V tomhle jsi sám.“

„No, já vlastně svoji kancelář nemám, ale je mou povinností, abych byl v určitých stanovených časech k dispozici a pomohl vám prodiskutovat otázky nebo těžkosti, které byste případně mohli mít,“ odpověděl Daniel. „A je samozřejmostí, že si můžete domluvit schůzku i mimo tento stanovený čas.“

Obrátila jsem oči ke Caře, která předváděla to svoje divadlo s nevinným přikyvováním. Její *skutečně inteligentní dotaz* byl zodpovězen, ale mě nezblbl. Byla jsem si jistá, že v duchu skáče radostí nad tím, že je to jeho *povinností*.

Daniel se znovu posadil a profesor Brown začal s první přednáškou. Ze všech sil jsem se snažila dávat pozor, a to navzdory tomu velkolepému rozptýlení, které sedělo v přední části místnosti. Po třiceti

minutách starých známých žvástů si profesor úhledně srovnal svoje poznámky na jednu hromadu.

„Dobře, vážení, pro dnešek to ukončíme,“ řekl. „Díky seznamu četby víte, že si do středy máte přečíst *Hamleta*. Pro začátek je to pořádné sousto, ale *třeba je v tomhle šílenství, je v tom soustava*.“

Se zvednutým obočím se rozhlédl po místnosti. Byla to výzva. Ti, kteří už chodili na jeho přednášky dříve, věděli, že profesor Brown čas od času odcituje nějaký verš a očekává, že někdo určí hru, postavu nebo scénu, ze které pochází. Nepřestával nás sledovat, ale nikdo se nechytíl. Možná jim nedošlo, na co čeká.

Váhavě jsem zvedla ruku.

„Slečno Priceová! Jsem rád, že vás znovu vidím. Zkusíte to?“

„Ano, pane.“ Viděla jsem, jak se Daniel za stolem předklonil a položil si bradu na sepjaté ruce. „To pronáší Polonius ve druhém jednání *Hamleta* a reaguje na podivné jednání synovce krále Klaudia,“ odpověděla jsem s jistotou. Tu hru jsem znala.

„Dobrá práce, slečno Priceová.“ Profesor Brown se na mě pochvalně usmál. „Vidím, že jste neztratila svůj dokonalý smysl pro detail. Nemůžu se dočkat, jaké téma si tento semestr vyberete ke studiu.“ Pokýval hlavou, aby dal najevo, že pro dnešek už opravdu skončil, a lidé si okamžitě začali sbírat svoje věci a zamířili směrem ke dveřím.

Po očku jsem se podívala na Daniela. Pohodlně se opíral v židli, mnul si tvář a prohlížel si mě. Odvážně jsem mu ten pohled opětovала a on mírně sklonil hlavu, jako by mě chtěl pochválit za to, jak jsem zapůsobila na profesora Browna. Sklopila jsem pohled, protože se mi znova začal bouřit žaludek.

Páni, to má být jako co? Jsem zpátky v devátý třídě?

Když jsem k němu znovu zvedla oči, Cara se zrovna s jednou ze svých kamarádek natrásala kolem učitelského stolu. „Pěkné odpoledne, *pane*,“ zavrňela a kráčela směrem ke dveřím. Cestou se zahihňala na svoji natvrdlou společnici a němě naznačila: „Ten je, co?“ Nebyla ani zdaleka diskrétní.

Daniel na ty dvě blbky kývl, zůstal sedět a zaměstnal se nějakými papíry. Z mého zasnění mě vytáhl až nenadálý zvuk – uličkou se hrnula dívka, která se mi okamžitě pověsila kolem krku.

„Aub! Tak ráda tě vidím!“

„Julie? To je skvělý, že jsi tady!“

Moje nadšení z našeho shledání bylo skutečně opravdové. V uplynulých letech jsem s Julií Harperovou absolvovala několik kurzů, při nichž jsme seděly vedle sebe a společně přecházely z jedné hodiny na druhou. V posledních několika měsících jsme bohužel zůstávaly v kontaktu jen přes Facebook. Obě jsme byly až příliš zaneprázdněné, než abychom se potkaly osobně. Byla jsem ráda, že zase budeme moct oprášit naše bezstarostné přátelství.

„Neviděla jsem tě přijít,“ řekla jsem. „Kde jsi seděla?“

„Byla jsem vzadu. Normálně je mi fuk, že nic nevidím, pokud všechno slyším, ale dneska bych si nejradši nafackovala,“ dodala a hlas jí klesl téměř až k šepotu. „Pokud víš, co tím myslím.“

Nadzvedla jedno obočí a kývla hlavou k přední části místnosti, kde se Daniel snažil narovnat ty tři zmuchlané papíry. Napodobila jsem její směšný výraz. „Julie Harperová, jsem šokovaná a zděšená tím, co mi tu naznačuješ.“

Rozesmála se. „Chybělas mi, holka,“ prohodila. „Později se sejde-me, jo? Teď musím běžet. Za patnáct minut mám zkoušku na druhý straně kampusu.“

„Zkoušku,“ poznamenala jsem a ukázala na její drdol, pevně sto-čený na vršku hlavy. „To vysvětluje všechno.“

„Já vím. Že jo?“ prohodila. „Je to super atraktivní. Hele, co kdyby-chom si zašly zítra ráno po tom zápisu na kafe nebo tak něco?“

„Jasně.“

Usmála se a sevřela mi paži, než si nasadila pruhovanou čepici a vyběhla ze dveří. Posbírala jsem si svoje věci a vyšla na chodbu zrovna ve chvíli, kdy Daniel dorazil ke schodům. Bylo to podruhé v několika hodinách, kdy jsem ho viděla, jak se ode mě vzdaluje, ale tentokrát jsem si alespoň mohla prohlídnout jeho zadek. Sice jsem proklínala tu zmačkanou a nezastrčenou košili, ale musela jsem uznat, že i z toho mála, co jsem viděla, to byl vážně moc pěkný zadek.

Na prvním schodě mu zazvonil telefon. Začal si prohledávat kapsy a zvedl ho, zatímco se dal znovu do kroku.

„Penny!“ vykřikl. „To je náhoda. Zrovna jsem ti chtěl volat. Jak se máš, drahoušku?“

Drahoušku? Zatraceně!

Zařala jsem zuby zklamáním, ale vážně, co jsem si myslela? Zнала jsem ho sotva dvě hodiny, a už jsem si připadala, jako kdybych na něj měla nějaký nárok? Odfrkla jsem si nad svým směšným chováním. Ale zabránilo mi to snad, abych za ním šla?

Sakra. Jasně že ne.

Naopak jsem zjistila, že ještě ke všemu poslouchám Danielovu soukromou konverzaci. Takže zatímco poprvé jsem se od něj snažila dostat co nejdál, teď jsem udělala přesně pravý opak a přidala do kroku, dokud jsem nebyla těsně za ním a mohla ho tak špehovat. A ačkoliv jsem neslyšela druhou stranu, čistě na základě jeho odpovědí jsem dokázala odhadnout, co mu ta dívka říká.

„Stýská se ti? Ha! Zdrcen žalem je vhodnější výraz,“ řekl.

Už jsme byli téměř u východu z budovy, když se zastavil a opřel se o zeď vedle obrovských dvoukřídlých dveří. Bála jsem se, že se otočí a uvidí mě, jak tam jen tak postávám, a tak jsem se rychle vrhla k velké nástěnce a předstírala, že mě zaujaly letáky, které na ní visely. Celou dobu jsem ho ale nepřestávala poslouchat.

„No, můžu tě ujistit, že tě hodlám vzít na překrásnou valentýnskou večeři, a připrav se na to, že tě opiju a nakrmím těmi nejvybranějšími lahůdkami,“ řekl a lehce se zasmál. „Dobře... taky tě miluju, Penn. Fajn, mám teď spoustu práce, kterou ještě musím zvládnout. Zavolám ti později, ano?“ A po krátké pauze dodal. „Provedu, drahoušku. Zatím.“

Zavěsil, rychle vytočil jiné číslo a čekal. Stála jsem tam jako solný sloup a poslouchala další jednostrannou konverzaci, během níž mluvil s někým jménem Geoffrey a zarezervoval si na čtrnáctého února na půl sedmou místo v restauraci. Ten kluk neztrácel čas.

Pak si zastrčil telefon zpátky do kapsy a vykročil směrem ke dveřím, naprosto netečný k mé přítomnosti.

Když vyšel ven, rozrazila jsem dveře. Přecházel nádvoří u King's College k řadě na sebe namačkaných vozů, stojících po straně ulice.

Opřela jsem se o kamennou zeď u vchodu a sledovala ho, jak došel k čistému BMW, odemkl ho a hodil si tašku do kufru. V další vteřině pak nasedl a vyjel směrem k University Avenue.

Roztřeseně jsem vydechla, ale znělo to spíš jako odfrknutí, když mi najednou došlo moje chování. Co to k čertu vůbec dělám? Připadala jsem si jako prvačka na střední, která pronásleduje svůj poslední objev jako ztracené štěně a snaží se zjistit jeho rozvrh, aby se mohla v tu nejlepší chvíli příhodně *zjevit odnikud*.

Nebyla jsem si jistá, čím mě tak uchvátil, ale jedna věc byla jasná; jakékoliv naděje na romantický vztah s Danielem Grantem byly marné. Měl přítelkyni. Jmenovala se Penny a říkal jí „drahoušku“. Stýskalo se jí po něm a jemu taky. Ne, tohle si škrtněte – byl bez ní *přímo zdrcen žalem*.

A navíc dělal asistenta v kurzu, na který jsem chodila, což byla definitivně zakázaná zóna. Tečka.

Zavrtěla jsem hlavou, zděšená svojí invazí do jeho soukromí. A ještě jsem měla tu drzost připadat si před tím jako svatoušek, když s ním Cara tak bezostyšně flirtovala, abych se pak na místě otočila a pronásledovala ho na každém kroku. Jak pokrytecké.

Opřela jsem si čelo o kamennou stěnu vedle sebe.

„Ty blázne,“ povzdechla jsem si.

3. KAPITOLA

Pravá láska

Běh věrné lásky nikdy nespěl hladce...

– SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ, JEDNÁNÍ PRVNÍ, SCÉNA PRVNÍ –

Silný závan mrazivého větru mě přivedl zpátky do reality. Postávala jsem venku v teplotách pod nulou a kabát jsem držela v ruce. Rychle jsem zaběhla dovnitř, abych se oblékla, než vyrazím přes kampus zpátky k bytu. Jaro se vážně asi hned tak neobjeví.

Doma jsem odhodila batoh i kabát na zem a vydala se rychle hledat nějaké kapesníky. Bez úspěchu. Z nosu mi teklo jako z vodopádu, takže jsem skončila až v koupelně a vysmrkala se do kusu toaletního papíru.

Když jsem se vrátila do předsíně, abych si pověsila oblečení, všimla jsem si, že Mattova bunda i boty leží přesně tam, kde jsem je před polednem opustila. Dveře do pokoje měl stále zavřené. To se mu nepodobalo. I po té největší párty sotvakdy zůstával v posteli přes poledne,

a teď už bylo skoro půl druhé – dávalo by to naprostý smysl, kdyby tu přespávala jeho přítelkyně, ale v předsíni se neválelo nic, co by patřilo Sarah, a neměl na dveřích ani cedulku *Nerušit*. Vzpomněla jsem si, jak jsem zaslechla historky o lidech, kteří se udusili vlastními zvratky a zemřeli dřív, než jim kdokoliv mohl pomoci. Přitiskla jsem ucho na Matovy dveře. Nic jsem neslyšela, tak jsem lehce zaklepala. Pořád nic.

Pomaloučku jsem vzala za kliku a nakoukla do matně osvětleného pokoje. Ležel na své straně postele s koleny pod bradou a zíral do zdi. Na sobě měl všechno včerejší oblečení. Vypadal hrozně, ale byl naživu. Vydechla jsem úlevou.

„Matte?“ oslovila jsem ho. „Potřebuješ něco? Vodu? Tylenol? Kýbl?“ dodala jsem a lehce se zasmála.

Štělil ke mně mrtvolným pohledem. „Nemám kocovinu, Aub,“ odpověděl monotónně.

Otočil se zpátky čelem ke zdi a mně zmizel úsměv z tváře. Vstoupila jsem do pokoje a všimla si, že se všude na zemi válejí papírové kapesníky a prázdnou krabici si tiskne k hrudníku.

„Seš nemocnej? Chceš, abych ti udělala kuřecí polívku nebo něco?“

Zasténal a převálil se na záda. „Sarah mě odkopla,“ řekl a schoval si tvář do dlaní.

„Ale do háje, Matte. To je mi líto.“ Posadila jsem se vedle něj. „Chceš si o tom promluvit?“

„Ne.“

Tón měl odměřený, ale věděla jsem, že mě nechtěl ranit. Chystala jsem se znovu postavit, že ho nechám o samotě, aby se mohl ještě chvíli plácet v té svojí mizérii, když si náhle odtáhl ruku z očí.

„Myslel jsem, že je to *ta pravá*, víš?“ pronesl tiše.

V jeho výrazu bylo tolik bolesti a oči měl zrudlé pláčem. Pěkně si kvůli ní pobřečel. Sakra, zvládl kvůli ní zlikvidovat celou krabici papírových kapesníků.

„Nevěděla jsem, že jste vy dva mířili tímhle směrem,“ řekla jsem. „Vím, že jste se měli rádi. Občas jsem v noci slyšela, jak *moc* jste se měli rádi.“ Tohle bylo nebezpečné území a on po mně střelil jedovatým pohledem. Fajn. Zasloužila jsem si to. „Ale neměla jsem ani ponětí, jak jsou věci mezi váma vážný.“

Cynicky si odfrknul. „Jo, to ona taky ne. Nebo přinejmenším předstírala, že nemá.“ Posadil se a objal si kolena. „Já nevím. Když mě pozvala v říjnu k nim na Děkuvzdání, myslel jsem, že je to jasný znamení. Možná se jenom snažila bejt milá, protože jí bylo jasné, že nemůžu jen tak letět na víkend do Vancouveru.“ Znovu si ztěžka povzdechl. „Ale bylo nám spolu tak dobře. No, nebo aspoň *já* jsem si to každopádně myslel. Asi to byla pěkná blbost, co?“

Odmlčel se, aby se vysmrkal, a odhodil kapesník na zem ke všem ostatním. Sklonila jsem se, položila si hlavu k němu na rameno a pohladila ho po zádech. „Nezasloužila si tě, krasavče.“

Pomalu zavrtěl hlavou. „Máš pravdu.“ Opřel se o mě čelem. „Přál bych si, abychom se jeden druhému tak neznechutili. Mohlo by nám to skvěle klapat.“

Usmála jsem se a vzpomněla si na tu noc v prvním ročníku. Asi dva měsíce po tom, co jsme se poznali. Už během seznamovacího týdne jsme se rychle spřátelili a Matt mě chránil na každém kroku, ale toho večera jsme se na jedné párty pořádně opili, a než jsme

se nadáli, tancovali jsme uprostřed bandy prvků. Jedna věc vedla k druhé, a aniž by nám to oběma došlo, najednou jsme se líbali vzadu u zdi. Po pár vteřinách jsme od sebe zděšeně odskočili a zběsile si začali utírat pusy. I když jsme byli pod vlivem alkoholu, oběma nám to připadalo téměř jako incest. Už se to nikdy neopakovalo a my jsme zůstali nejlepšími přáteli.

V následujících měsících se stal něco jako mým bratrem. Často jsme se smáli tomu, co se na té osudové párty stalo, ale zatímco já jsem vždycky věděla, že nemůžeme být ničím jiným než skvělými přáteli, jeho jsem občas přistihla, jak na mě zírá s touhou v očích, jako by si přál, aby věci byly jinak. Všechno to ale skončilo, když začal loni v dubnu chodit se Sarah. Rychle se do ní zamiloval. Až po uši.

„Věř mi, Matte. Někde venku na tebe čeká báječná holka, která si tě zaslouží.“ Poplácala jsem ho po zádech. „Sakra, zní to pěkně otřepaně. Omlouvám se. Nevím, co jiného říct.“

„To je v pohodě, Aub. Díky za snahu. Seš úžasná kamarádka.“ Vzal mě za ruku a stiskl ji.

„Ee, nech ty svoje usoplený ruce tam, kde jsou, kovboji.“ Zvedla jsem se z postele a pohládila si břicho. „Umírám hlady. Dáš si něco?“

Poraženě si povzdechl. „Jo, asi jo. A taky sprchu. Válím se tu takhle už od půlnoci. Tohle budu muset možná spálit,“ ukázal na svoje zmačkané oblečení.

„Dej si sprchu a já nám mezitím udělám mini pizzy,“ nabídla jsem. „Rajčata a feferonky jsou pro dnešek v pohodě?“

„Zní to báječně.“ Postavil se a stáhl ze sebe košili. „A teď zmiz, nebo dostaneš víc, než na čem jsme se dohodli,“ pohrozil mi a roze-

pnul si vrchní knoflík u kalhot. „Protože by se taky mohlo stát, že bys sledovala moje vypracované svaly neodolatelně lákavý.“

Podíval se mi na hrudník a nadzvedl jedno obočí. Sledovala jsem jeho pohled. Vždy připravené.

„Zas tolik si nefandi,“ rozesmála jsem se. „Je tam taková zima, že i ptáci mrznou v letu. Pořád jsem se ještě nezahřála.“

Odfkl si a zamumlal něco o tom, že je to „moje smůla“, zatímco já už jsem mířila ke dveřím a snažila se vyhybat posmrkaným kapesníkům.

O dvě hodiny později byl Matt jako ze škatulky a už skoro vypadal jako člověk. Během oběda jsem mu nabídla, že se s ním podívám na nějaký nabubřelý film dle jeho výběru, a oba jsme teď seděli na gauči a sledovali *Křižník Potěmkin* Sergeje Ejzenštejna. Vzhledem k tomu, že film byl jeho hlavní obor, byl Matt obrovský filmový fanoušek. Hodně jsem se toho od něj za posledních několik let o filmech naučila, ale občas jsem nechápala, o čem ten humbuk kolem vlastně je. U většiny snímků jsem musela potlačovat zívání.

Asi v půlce to Matt zastavil. „Můžu se tě na něco zeptat?“ prohodil s vážným výrazem.

„Jasně.“ Obrátila jsem se čelem k němu.

„Po tom Díkůvzdání u Sarah jsem myslel trochu dopředu, vzhledem k tomu, že se zdálo, že je to mezi náma vážný, a zarezervoval

jsem nám na Valentýna stůl v restauraci dole v centru. Jmenuje se Canoe – slyšelas o ní někdy?“

„Děláš si ze mě legraci? Vlastní ji Oliver a Bonacini, ne? Patří jim i Auberge du Pommier. Jejich jídelní lístek je fenomenální. Nemůžu uvěřit, že se ti povedlo dostat rezervaci!“

„No, musel jsem tam zavolat se čtyřměsíčním předstihem. Teď se zdá, že ta snaha přijde vniveč. Pokud...“ Tázavě se na mě podíval.

„Pokud...?“ Vážně mi tu navrhoval to, o čem jsem se modlila k Bohu, aby se stalo?

„Chceš jít se mnou?“ vyhrkl. „Vím, že to bude drahý, a zaplatím to, stejně jsem se tam chystal vzít Sarah, a je mi jasný, že máš možná plány s někým jiným, protože s tebou nejsem v tomhle směru v obraze, ale rád bych to pro tebe udělal. Teda s tebou...“ Došel mu dech a odmlčel se.

Byla jsem dojatá jeho sentimentem a upřímně řečeno i nadšená z vyhlídky večere v Canoe, bez ohledu na okolnosti. Vždycky jsem dnem svatého Valentýna a tím, jak celá ta kultura nutí svobodné lidi cítit se pod psa, opovrhovala – jako bychom se tak necítili i všechny ostatní dny v roce.

„Moc *ráda* se k tobě přidám na valentýnskou večeři. A s radostí si tu svoji půlku zaplatím, ale slib mi, že pokud se k sobě se Sarah vrátíte, nebo potkáš někoho jiného, s kým bys tam chtěl jít, nebudeš se nijak zdráhat mi to říct. Prostě mi to na rovinu oznámíš, dobře?“

„Je to už za dva tejdny. Myslím, že šance na to, že bych do té doby potkal holku svejch snů, jsou mizivý. A k Sarah, no, byla dost, ehm... *přesvědčivá*.“ Tvář se mu zkroutila do úšklebku, jako by mu události z včerejší noci stále fyzicky ubližovaly.

„Víš, co tím myslím,“ řekla jsem a chytila ho za ruku.

„Jo.“

„Je mi líto, že nám teď musím přerušit tenhle náš filmovej festival, ale potřebuju si na zítra ještě něco přečíst. Budeš v pohodě?“

„Jo, budu. Jen běž,“ řekl. „Možná to taky zabalím a dám si místo toho dvacet. Jsem k smrti unavenej.“ A doprovodil svá slova obrovským zívnutím a protáhnutím.

Spokojená, že je v pořádku, jsem popadla svůj batoh a sebrala z kuchyňské linky pár dobrot a pak jsem se vrátila k sobě do pokoje, kde už na mě čekala hromada práce.

Převlíkla jsem se do něčeho pohodlnějšího a sedla si na postel. Věděla jsem, že bych si měla přečíst knížku na hodinu dětské literatury, ale vykašlala jsem se na to. Místo toho jsem si pustila na iPodu něco klidného a listovala *Nortonovou antologií Shakespeareových spisů*, dokud jsem nenašla *Hamleta*. Proletěla jsem celou hru očima a zastavila se u některých veršů, na které by možná mohla přijít řeč při přednášce.

A jakmile mi začaly v hlavě vířit myšlenky na nadcházející přednášku, úplně jsem se ztratila. Viděla jsem Daniela vpředu u stolu. Představovala jsem si ho, jak na mě obdivně zírá, netečný k ostatním studentům, zatímco já vypouštím z pusy jeden neobyčejně bystrý postřeh za druhým. A když pak přednáška skončí a učebna se vyprázdní, zůstaneme sami. Zavře dveře a jediným máchnutím smete všechno ze stolu, takže mě na něj může položit a vzít si mě přímo tam, a pak –

Sakra! Co to na tomhle chlapovi je, že si kvůli němu připadám jako středoškolačka, co se poprvé zamilovala? Ve svých třiadvaceti

letech a jen pár měsíců od promoce na univerzitě. Normálně jsem se tomuhle dennímu snění neoddávala. Ale ať už jsem se snažila sebevíc přestat na něj myslet a začít se soustředit na četbu, moje mysl mi stejně přehrávala události dnešního dne.

O čem se to hádal se svým otcem? Co si asi myslel, když mě po přednášce pozoroval? Je jeho vztah s tou Penny vážný? A to fakt tenhle chlap nemá žehličku, holicí strojek nebo hřeben? Usmála jsem se na své ruce.

Čím dál víc jsem si připadala jako poblázněná, hormony zmítaná pubertačka. Musela jsem si pěstmi prostřít oči. S *Hamletem* to dneska nijak dobře nešlo.

S bouchnutím jsem antologii zavřela a vlezla si do postele s *Hárúnem a mořem příběhů*, což byla další kniha, kterou už jsem teď měla mít dočtenou. Snažila jsem se o to asi hodinu, ale postel byla tak pohodlná a teplá a ta hudba z iPodu tak uklidňující, že se mi brzy začaly zavírat oči.

Moje poslední myšlenka předtím, než jsem odplula do spánku, byl pohled na Danielovu tvář, když na mě mlčky uznale kývl za to, že jsem poznala profesorův citát z *Hamleta*. Pravděpodobně nikdy nezjistím, na co v tu chvíli myslel, ale přinejmenším si mě všiml. A to už něco znamená, ne?

4. KAPITOLA

Někdo musí bdít

*Ten musí bdít, ten musí snít,
tak světa běh jde stále.*

– HAMLET, JEDNÁNÍ TŘETÍ, SCÉNA DRUHÁ –

Fnáte to, když se vám zdá o sexy klukovi, a pak ho uvidíte a najednou máte ten sen přímo před očima a připadá vám tak skutečný – spíš jako vzpomínka než jako sen? Tak to se mi stalo, když jsem příštího rána kráčela v osm čtyřicet pět směrem k učebně. Daniel stál ve dveřích a přede mnou se vyrojila ta nejúžasnější série odvážných představ. Rychle jsem zapadla do nejbližšího výklenku, abych si posbírala myšlenky nebo, přesněji řečeno, abych si dychtivě prohlédla detaily toho snu.

Daniel mě sledoval skrz police plné Shakespearových děl. V jedné minutě mi doporučoval knihu, kterou bych si měla půjčit, a v té další už byl za mnou, tiskl mě ke knihovně a rukama mi vjížděl do vlasů,

zatímco mi rty bloudil po krku. Nebyla jsem si jistá, proč jsem nic neřekla, ale jeho hlas byl tak neústupně sexy, když mě svlékal.

„Nemůžu na tebe přestat myslet.“

„Tvoje kůže je tak hebká.“

„Prosím, řekni mi, že mě chceš tak jako já tebe...“

Ty představy způsobily, že jsem zrudla. Jak dokážu projít chodbou a pozdravit ho, aniž by mě moje myšlenky prozradily? Na druhou stranu, jak bych dokázala odejít a nevidět ho? Ať se propadnu, jestli promarním šanci si s ním promluvit.

Chvilí jsem si rukama ovívala tváře, zhluboka dýchala a pak jsem nasadila neutrální výraz a znovu vykročila chodbou k učebně. Daniel vypadal zatraceně dobře, sice si pořád udržoval vzhled včerejšího dne, ale dneska byl nějak ještě víc okouzlující. Nenuceně se jednou rukou opíral o rám dveří a druhou měl zastrčenou v kapse hodně staře vypadající kožené bundy.

Prokrista, chlape. Můžeš být ještě krásnější?

Před nástěnkou stáli tři další studenti z mé třídy, pera v rukou, a probírali nabízené časové možnosti seminářů ze všech stran. Daniel je lhostejně pozoroval. To se vždycky tváří tak nešťastně? Zabílo by ho, kdyby se usmál?

Vsadím se, že Penny ho k úsměvu přinutí, pomyslela jsem si ponuře.

Postavila jsem se za svoje nerozhodné spolužáky a čekala, až skončí a konečně vypadnou. Jak jsem jim nedočkavě nakukovala přes rameno, všimla jsem si, že Daniel si dal tu práci a vytiskl nové papíry. Všechny tři listy teď byly bez poskvrny a připíchnuté v jedné řadě na nástěnce.

Ti tři blbečci přede mnou se konečně rozhodli, zapsali se na středu a odkráčeli chodbou pryč. Postoupila jsem dopředu a viděla, že všech čtrnáct míst na pátek je ještě volných. Pár nadšenců se zapsalo na pondělí a na středu. Začala jsem uvažovat nad tím, kde je Julie a jestli jí mám zavolat nebo napsat, když se Daniel pohnul a udělal pár kroků směrem ke mně.

„Vy jste slečna Priceová, že?“ zeptal se vyrovnaným a sametovým hlasem.

„Ano. Máte dobrou paměť.“ Střelila jsem po něm něčím, o čem jsem doufala, že bude okouzlující úsměv. „Aubrey Priceová,“ představila jsem se a – musela jsem to udělat – nabídla jsem mu ruku.

Podíval se na ni a mně na vteřinu problesklo hlavou, že možná odmítne, ale pak mi vtiskl do ruky svou dlaň. Okamžitě mnou projel nával horka – ne jako nějaký náboj nebo něco podobně směšného, ale spíš jako pomalu se pohybující vlna, která mě nakonec úplně pohltila a změnila mi mozek, kromě jiných věcí, na hromadu žele. A z představy těch jeho prstů propletených s mými, které mě tiskly ke knihovně, se mi roztřásla kolena.

„No, slečno Priceová, je mi potěšením vás poznat,“ řekl, stáhl ruku a naprosto ignoroval moje křestní jméno.

„Můžete mi říkat Aubrey,“ nabídla jsem mu.

„Nemyslím, že bych to jméno někdy před tím slyšel. Je celkem neobvyklé.“

„Je po mojí babičce. Nejspíš je trochu staromódní, ale pořád lepší než to druhé, které by bylo o hodně horší.“

Pozvedl bradu, jako by čekal, že to vysvětlím. Ta ostře řezaná čelist takhle zblízka naprosto zničila mou schopnost myslet jasně a já jako hlupák pokračovala.

„Honeysuckle. Protože zimolez je oblíbená květina mojí matky. Táta přísahá, že mě tak chtěla opravdu pojmenovat. Honeysuckle Priceová. Zní to trochu jako jméno pro striptérku, že?“

Neměla jsem ani ponětí, co mě to popadlo, že jsem mu tuhle historku vyprávěla a ještě mu položila tak blbou otázku, ale přikývl a vypadalo to, že nad tím doopravdy přemýšlí.

„Dovedu si představit, že by to bylo zajímavé jméno pro takový život.“

Ztěžka jsem polkla a přešlápla z nohy na nohu, jak jsem uvažovala, jestli ho mám začít ujišťovat, že nejsem striptérka a nemám ani ambice se jednou z nich stát. Naštěstí pro mě promluvil jako první.

„Chápu to dobře, že jste se s profesorem Brownem už setkali, vzhledem k té vaší včerejší výměně?“ zeptal se.

„Ano, tohle je potřetí, co jsem v jeho třídě. Ne na stejném kurzu samozřejmě – ty minulé dva jsem zvládla –, byly to úplně jiné kurzy a tenhle se od nich taky liší.“

S hrůzou jsem si uvědomila, že se stávám stejně neschopnou blbkou, jako je Cara Switzerová. Ale na svou obranu musím říct, že na mě zíral těma bezednýma modrýma hlubinama a slova se mu linula přes ty plné rty hodné k nakousnutí...

„Budete mě muset omluvit,“ pronesla jsem. „Dneska mi to po ránu skoro nemyslí. Moc jsem toho nenaspala, ne protože, víte...“ *Ach můj bože!* „No, měla jsem – řekněme – těžkou noc a panebože, potřebuju kafe.“

Zavřela jsem pusy. Došla jsem k závěru, že bych měla raději mlčet. Jenže pak se otevřela nebesa a začal zpívat andělský chór, protože se na mě usmál. Okolo očí se mu udělaly ty roztomilé vrásky a na pravé tváři měl ten nejkrásnější dolíček na světě, jaký jsem kdy viděla.

„Žádný strach,“ chlácholil mě a naklonil se dopředu. „Naprosto vás chápu. Měl jsem co dělat, abych se sem dostal, a taky jsem neměl příležitost vypít si kafe. Musím vypadat, jako by mě protáhli skrz živý plot.“

Usmála jsem se jeho volbě slov, přesně tohle totiž používal i můj děda. Vzpomněla jsem si, jak se děkan Grant jednou zmínil, že jeho žena je Angličanka. Možná měl Daniel taky dědečka, který tohle přehloupilé přirovnání používal.

„Hmm, občas je pěkně těžké najít si na začátku semestru nějakou rutinu. Jsem si jistá, že máte hodně věcí, kterými se musíte prokousat, že?“

„Ano, pokud to není tohle, je to tamto.“ Zhluboka vydechl, jako by se právě rozhodl, že naši konverzaci ukončí. Nebyla jsem na to ještě připravená. Rychle jsem se snažila vymyslet něco dalšího, co bych mohla říct. Bylo to ošemetné. Kvůli svojí včerejší zvědavosti jsem věděla věci, které bych vědět neměla. Nemohla jsem mu prostě na rovinu říct: „A jak se má tvoje BMV? Umyl jsi ho dneska ráno? A co Penny, už si koupila něco na tu vaši valentýnskou večeři?“

Díkybohu mi konečně začal fungovat mozek. „Mimochodem, pracuji pro vašeho otce v jeho univerzitní kanceláři,“ pronesla jsem tak nenuceně, jak to bylo možné.

Obočí mu vystřelilo vzhůru a prudce odtáhl hlavu. „Opravdu?“ zeptal se a hlas mu na poslední hlásce vyskočil o oktávu výš. „Co tam děláte?“

„Myslím, že by se dalo říct, že jsem takový prostředník mezi vaším otcem a různými univerzitními skupinami,“ začala jsem vysvětlovat, ale přerušilo mě zvonění mého mobilu. Byla to Julie.

„Omluvte mě na chvíli. Tohle musím vzít,“ řekla jsem a zvedla telefon. Přikývl a otočil se zpátky ke dveřím do učebny.

„Ahoj, holka. Jsem k ničemu,“ zasténala Julie. „Právě jsem vstala. Seš tam, že jo? Přesná jako hodinky. Je tam plno?“

„Jo, jsem tu a ne, není to tak strašný. Myslím, že do týhle třídy chodí samí flákači. Včetně tebe, ty lenochu. I když ještě není ani dešť. Ale myslím, že ten hlavní nápor už je za rohem, takže bys měla vytáhnout ten svůj hubenej zadek z postele.“

„Je taková zima. Nechce se mi vstávat,“ zakňučela. „Můžeš mě zaplat na stejnej den jako sebe? Vsadím se, že to pan Úžasňák ani nepozná, že jsem se nezapsala sama, když použiješ jiný pero a možná i trochu změníš rukopis, ne? Stejně pochybuju, že by měl tak upjatou prdel, aby mu to vadilo.“

Rozesmála jsem se její lhostejnosti a té Danielově nové přezdívce. Pan Úžasňák se k němu docela hodilo. „No, vzhledem k tomu, že stojí přímo vedle mě, tak by to mohl být celkem problém, zlato,“ odpověděla jsem jí.

Daniel se na mě ohlédl, když si uvědomil, že je předmětem naší diskuse.

„Vydrž, Jul.“ Obrátila jsem se k němu. „Moje kamarádka by ráda věděla, jestli by vám vadilo, kdybych ji zapsala místo ní.“

Ušklíbl se, jak se otočil, aby zamkl dveře od přednáškové místnosti. „Mám pocit, že jste přesně ten typ člověka, který by udělal pro

kamarády všechno, slečno Priceová. Ale buďte opatrná,“ odpověděl. „*Ten musí bdít, ten musí snít, tak světa běh jde stále.*“

Naznačil mi, jak zvedá kelímek s kávou a pije, což znamenalo, že tady skončil a jde se po nějaké podívat. Musela jsem uznat, že se Julie s tou *upjatostí* trefila, i když mám pocit, že si ten její výraz vykládám trochu jinak. A sjela jsem pohledem o něco níž.

Trvalo mi pár vteřin, než jsem se dala dohromady. Koneckonců nestávalo se každý den, aby se na mě muž, který figuroval v mých žhavých snech plných sexu, ušklíbl a ještě mi citoval Shakespearova *Hamleta*. Konečně jsem si vzpomněla na telefon v ruce a rychle utнула to svoje nebetyčné zírání.

„Hej, Jul, zapíšu tě na pátek, jo?“ řekla jsem a ve spěchu napsala na třetí list naše jména.

„Díky moc. Poslouchej, můžu být v Hart House za patnáct minut, pokud si pořád chceš dát to kafe. Jen na sebe něco hodím, fajn?“

„To zní dobře.“ Už jsem byla na cestě k východu z budovy. „Sednu si tam a počkám, až dorazíš.“

„Díky, Aubrey, seš nejlepší. Nebude mi to trvat dlouho,“ slíbila. Přeběhla jsem z univerzitní budovy do kavárny v Hart House a objednala si malý šálek kávy a borůvkový muffin. Zabrala jsem stůl pro dva daleko od průvanu ze dveří a posadila se, abych si užila snídani, zatímco budu čekat na Julii.

Uždibovala jsem z muffinu a přemýšlela, jak je asi Mattovi. Když jsem odcházela, v bytě bylo ticho, oba s Joannou ještě spali. Vůbec se mi nelíbilo, jak byl včera rozrušený. Dostane se přes to, ale rozchody byly vždycky těžké.

Skoro stejně, jako když se musíte potýkat s citama, který vám nikdo neopětuje, zamyslela jsem se, a než jsem tu myšlenku mohla pořádně zpracovat, tady byl, pan Neopětovaný osobně, s vlastní kávou v ruce. Otočila jsem se na druhou stranu a doufala, že si mě nevšimne. Už jsem ze sebe pro dnešek udělala blázna až dost.

Poslala jsem Mattovi textovku na dobré ráno, a když jsem se obrátila, abych si zasunula telefon zpátky do zadní kapsy, Daniel zrovna procházel kolem. Posadil se u vedlejšího stolku zády ke mně a vytáhl si z tašky hromadu papírů a notebook. Sundal si bundu, a jak si ji chtěl přehodit přes opěradlo, naše oči se setkaly. Sklonil hlavu ke straně a usmál se. Bože, milovala jsem ten dolíček. Vzal si svoje kafe a přešel k mému stolu.

„Sledujete mě,“ dobírala jsem si ho.

Jo, to bylo duchaplný, Aubrey.

„To by byla výzva, slečno Priceová, vzhledem k tomu, že jsem odešel jako *první*,“ odpověděl kousavým tónem, až se mu z toho lehce sraštila tvář.

„Hm, předpokládám, že máte bod,“ zkonstatovala jsem a snažila se přestat si představovat, jak ho líbám na rty a hladím palcem po čelisti.

„Takže mise splněna?“ zeptal se a ohlédl se směrem k University College.

„Ano. Je to pátek,“ odpověděla jsem.

„Velmi dobře.“ Naklonil se blíž a přitukl si s mým šálkem. „Tak na zdraví. Uvidíme se zítra na přednášce.“

A s tím vykročil zpátky ke svému stolu, ale než se dostal daleko, vyhrkla jsem: „*Ten musí bdít, ten musí snít, tak světa běh jde stále.*“

Hamlet, jednání třetí, scéna druhá. Hamlet mluví s Horaciem poté, co potvrdil Klaudiovu vinu s divadelní hrou o pasti na myši.“

Pobaveně se na mě podíval. „Vidím, že už se vám vrátila schopnost jasně myslet, slečno Priceová. To musí být zatraceně dobré kafe.“ Znovu se na mě nádherně usmál a zamířil ke svému místu. Ponořil se do práce a mě zanechal úplně bez dechu.

5. KAPITOLA

Přítel nebo nepřítel

*Z toho poznáš ve svém kruhu,
škůdců med a věrnost druhů.*

– VÁŠNIVÝ POUTNÍK –

Julie dorazila do kavárny o pár minut později i se svým slavným drdolem.

„Promiň, že jdu pozdě. Tohle ráno je jeden průšvih za druhým.“
Provinile se zašklebila a protáhla se k mému stolu.

„Nic se neděje. Můžeš mi za to koupit další kafe, abys to odčinila.“
Popadla jsem ze židle batoh a kabát a mávla rukou k prázdnému hrnku. „Chceš si to vzít s sebou ven, nebo si zajdeme sednout do knihovny? Tam to bude asi pohodlnější.“

Po pravdě, za normálních okolností by to tady v kavárně bylo fajn, ale z toho, že Daniel sedí jen o pár metrů dál, jsem se cítila rozpačitě. Chtěla jsem si s Julií popovídat bez toho, aby mě rozptylovaly ty jeho

oduševnělé modré oči a úsměv s dolíčky ve tvářích. Julie souhlasila s knihovnou a zamířila zpět k pultu.

Když jsme došly ke dveřím vedoucím do hlavní haly Hart House, dovolila jsem si naposledy se ohlédnout po Danielovi. Psal něco na svém notebooku a byl tak ponořený do práce, že vůbec nevnímal svět kolem sebe. Ve skrytu duše jsem doufala, že si mého odchodu všimne – ty legíny prováděly s mým zadkem a nohama neuvěřitelné věci –, ale rozhodně jsem ho tady nechtěla přede všemi špehovat přes rameno, abych zjistila, jestli se mi moje přání splní.

Vyšly jsme po schodech do čítárny ve druhém patře. Bylo to jedno z mých oblíbených míst v univerzitním kampusu. Pohodlná vysoká křesla a červené kožené pohovky rozestavěné po místnosti poskytovaly lidem pohodlí a stěny byly obestavěné knihovnami od podlahy až ke stropu.

Studenti sem chodili mezi přednáškami pracovat na svých projektech, učit se nebo si jen tak popovídat s kamarády. A občas si na pohovce před krbem dokonce i zdřímli. Ve mně tohle místo už od první návštěvy probouzelo romantické představy. Jako by mě vždycky přeneslo do jiné doby a přivádělo na myšlenky jako vystřižené z románů Jane Austenové. Ovšem dneska mi ty řady regálů připomínaly mnohem pikantnější věci, než by se kdy Jane Austenová odvážila napsat na papír.

Zahнала jsem myšlenky na Daniela, provokativně mi šeptajících do ucha, a zhroutila se na pohovku poblíž jednoho z velkých oken.

„Byla jsem tak šťastná, když jsem včera v učebně zaslechla tvůj hlas,“ prohodila Julie a sevřela mi dlaň. „Chybělas mi.“

„Já vím! Byl to hektickejš rok. Byla jsem doslova zavalená prací do školy, což ale není žádná omluva. Jsem ráda, že jsme se znovu sešly,“ řekla jsem. „Proč jsem nevěděla, že sis zapsala tenhle kurz? Vzpomínám si, že jsme si v září porovnávaly rozvrh.“

„Na poslední chvíli jsem si odhlásila jeden klasickéjš kurz. Mám toho moc. Potřebovala jsem něco, o čem bych měla alespoň trochu přehled. Ačkoliv když jsem včera slyšela ten Čařin otravnějš ottavskéjš přízvuk, vážně jsem uvažovala, že zaběhnu na katedru angličtiny a přehodím si to zase zpátky. Nemůžu tu holku *nebo* ty její obří prsa vystát.“

„Nejsou to žádný lentilky, co? Bez urážky,“ dodala jsem a mávla rukou k jejímu téměř plochému hrudníku. Julie byla tanečnice a jedna z těch holek, co měly extrémně atletickou postavu, protože sportovaly tak moc, že přišly o všechny křivky. Což je spousta důvodů, proč je podle mě lepší válet se na gauči. Ani v nejbujnějš fantazii bych se nenazvala tlustou, ale posilovna není můj šálek čaje.

„No, teď když ses o tom zmínila, asi bych nepohrdla trochou pomoci od plastickéjš chirurga.“ Hravě našpulila rty, než změnila téma. „Takže jakěj je tvůj názor na ten kurz? Ty profesora Browna znáš, ne? Je dobrejš? Spravedlivejš?“

„Ano, ale trochu staromódní. Nedává svoje poznámky na web, pořád preferuje křidu a výklad, ale je to skvělejš učitel a je moc milejš. Skutečně chce, aby lidi těma jeho kurzama prošli.“

„Žádný přednášky na internetu? Takže to znamená, že se člověk nesmí z jeho hodin ulejšvat. Díky za varování.“ Julie se napila své kávy. „Ne že bych si myslela, že to díky Danielově přítomnosti bude nějaká oběť. Vidělas ho? Málem mě odvezli, vypadá fakt dobrejš!“

„Jo. Je žhavez jako sobotní noc na pláži. I když dneska ráno vypadal, jako kdyby přepadl bezdomovce na Yonge Street a sebral mu šaty,“ podotkla jsem a zlehčila tak svoje pobláznění. „Znám jeho otce. Je to divný.“

„Vážně? Oni bydlí v Oakville?“

„Ne, nemyslím z domova. David Grant je děkanem pro studentské záležitosti na Victoria College. Pracuju pro něj.“

„No jo. Zapomněla jsem na tvoji práci. Je to na prd, že musíš makat. Čtvrťák je už sám o sobě dost stresující.“

„Já vím, ale co můžu dělat jinýho? Pomohlo mi, když jsem si vzala po střední škole rok volno a pracovala na plnej úvazek, ale ty peníze mi nemohly vydržet navěky. Rodiče dělaj, co můžou, ale zdaleka to nestačí.“

„To chápu. Takže jakej je? Danielův otec? A je to slušná práce?“

„Je bezvadná. Chodím tam jen třikrát týdně na dopoledne. Děkan Grant je skvělej šéf. A taky je to zatraceně impozantní chlap. Tahle rodina to má *rozhodně* v genech,“ odpověděla jsem.

„Asi už je pozdě přejít z Trinity College na Victorii, co? Z nějakýho důvodu bych se ráda dostala na děkanův seznam.“ Julie se rozesmála. Pak se předklonila, a aniž mrkla okem, znovu změnila téma. „Tak, vyprávěj mi o svojí rodině! Jak to pokračuje s mámou? Jsou s Rickem v pohodě?“

Máma potkala svého nového manžela Ricka, když jsme spolu byly loni v únoru v Las Vegas. Spadli do toho rovnou po hlavě. Zaplatil jí letenku, aby za ním mohla v květnu přiletět na víkend, a pak znova na dva týdny v červnu. Další věc, o které vím, je, že si balila kufry